

“Voor het eerst kregen we te horen wat een heerlijk joch hij is!”

Sander is nog geen jaar oud en er werd verteld door het ziekenhuis én het consultatiebureau dat we Sander meer moesten stimuleren. “Wist ik veel wat normaal was, hij was mijn eerste kind!” Met 5 jaar vertelde de GGD arts dat Sander wel erg dwars was voor een kind van 5. Eindelijk toen Sander 7 was werd de diagnose gesteld, PDD-NOS.

“Er gaat een hand om je hart van kilte en verdriet, maar er is ook opluchting dat er erkenning is.”

Aan het woord is Annelies. Annelies is een warme, open en vriendelijke vrouw. Ze heeft 2 zoons en haar oudste zit nu ruim een jaar op het PC-Hoofcollege. Ze vertelt over het traject er naar toe en over hoe het nu met hem gaat.

Na de diagnose krijg je een periode van verdriet, boosheid, niet snappen, zoeken, een partner die niet kan accepteren dat er iets niet normaal zou zijn met zijn zoon.

Annelies leest ook het boek **“Sociaal onhandig”** geschreven door C.A.J.M. van der Veen, er vielen heel veel kwartjes.

De ouders van Sander volgen een traject bij het Centrum voor Autisme. Er komt ouderbegeleiding maar ook begeleiding voor de docent op de gewone basisschool. Een autistisch kind denkt zwart-wit. En heeft dito uitleg nodig. Het kind vertoont onstuimige onnozelheid, heeft geen zelfinzicht in conflicten, de schuld ligt altijd bij de ander. “Zij stinkt, dan mag ik dat toch gewoon zeggen!” Inmiddels is in dat gedrag enorme verbetering gekomen, Sander is inmiddels 16 jaar.

Ondanks de goede begeleiding is Sander in groep 6 naar het speciale basisonderwijs gegaan. Daar waren kleinere groepen en konden ze beter rekening houden met zijn speciale gedrag.

“Het is beter in een omgeving te zitten waar je minder opvalt.”

Sander vervolgt zijn weg in het reguliere voortgezet onderwijs. Lwoo, kleine klassen én een superjuf, de eerste 2 jaar gaan behoorlijk goed. Er zijn dan ook gesprekken met de ambulante begeleider van de Leo Kanner, over: “Waar doen we goed aan? Is hij wellicht beter af in een omgeving waar hij minder opvalt?”

In de derde gaat het mis. Klassen werden samengevoegd, een vergaarbak van leerlingen met slechte invloed op elkaar. In die context, en met te geringe medicatie, haalde Sander meer uit dan alleen kwajongensstreken. Schelden op Hyves, vechtpartijen, onacceptabel beledigen van docenten en ander gedrag dat echt niet door de beugel kon.

“Nederland zit goed in elkaar qua hulpverlening, opvang en scholing voor kinderen met problematieken.”

De overstap naar het PC-Hoofcollege in het voorjaar 2010 en het gebruik van het medicijn ABILIFY in de zomer 2010 betekende een ommekeer voor Sander. De medicijnen geven Sander een basisrust, waardoor opvoeden een stuk makkelijk wordt. De docenten van het PC-Hoofcollege begrijpen dat de spanningsboog kort is, verwachten niet te veel en overvragen hem niet meer, snappen wat hij nodig heeft en geven hem de nodige structuur. “Zij blijven altijd de mens in de kinderen zien en dat vind ik zo mooi en bijzonder.” Ook de kleine groepsgrootte is heel goed voor kinderen als Sander, er zijn dan veel minder prikkels. “20 leerlingen is veel te veel, dan moet hij te veel in de gaten houden.”

Thuis heeft Sander met behulp van een PGB (persoonsgebonden budget) een coach die helpt om zaken verder in te trainen. Annelies zegt: “Voor het eerst in jaren kregen we van een juf te horen wat een lief kind Sander was, wat een heerlijk joch.”

“Iemand die blind is kan je ook niet leren zien.”

Naast de speciale school en de coach volgt Sander bij het Autistisch Centrum de training “Ik ben speciaal”, ook hier leert Sander weer enorm veel van. “Hij geeft gewoon antwoord en ik kan grapjes met hem maken. Daarnaast zijn tegenwoordig gesprekken mogelijk waarin ik hem kan helpen inzicht te krijgen in de consequenties van zijn eigen keuzes, dat was voorheen ondenkbaar.”

Over de toekomst van Sander zegt Annelies het volgende: “Er zit zoveel goeds in Sander, ik hoop wel dat hij voor zijn impulsiviteit kan blijven weglopen. Hij heeft talent om dingen met zijn handen te maken. Ik denk dat begeleid wonen nodig is en hij zal niet geheel zelfstandig zijn boterham kunnen verdienen, maar hij zal een heel eind komen.”

Annelies vindt het fantastisch dat scholen als het PC-Hoofcollege bestaan. Anders lopen veel kinderen vast en worden doelwit van plagerijen en onbegrip. Waar het PC-Hoofcollege aan moet werken is een pool van vervangingsdocenten en een nieuwsbrief met meer concrete informatie voor de ouders. Dat nemen we mee!

Noot: Annelies en Sander zijn gefingeerde namen.